

Yol Ayrımı: Sevgi veya Bencillik

İnsanın özündeki cevher sevgidir. Yaşam yolculuğumuzun en önemli başarısı, ruhumuzdaki bu sevgiyi keşfetmekle ortaya çıkar. Ruh, tüm güzelliklerin, samimiyetin, hakiki benliğin kaynağıdır; yaşam enerjimizi besler ve bizi biz yapan değerleri şekillendirir.

Hayatın sırrı, özümüzdeki sevgiyi tanımak ve onun rehberliğiyle ilerlemekte gizlidir.

Kusurları fark etmek, ruhun büyümesine imkân tanır. Bu büyümenin etkisiyle sevgi, şefkat, merhamet, adalet, ahlak, erdem ve hizmet gibi hayatı ayakta tutan tüm değerler güçlenir ve yayılır. Kolaylaştırıcı ve birleştirici anlamlara sahip bu değerler, insanı hem kendisine hem çevresine faydalı olmaya teşvik eder.

Çünkü ilahi sistemde sevgi, ruhun doğal bir parçasıdır ve karşıtlık ilkesine bağlı değildir. Sevinçle **vermek** anlamına gelir. Bu yüzden sevgi, sadece bir duygu değil, aynı zamanda pozitif bir eylem biçimidir. Ne kadar paylaşılsa o kadar çoğalır; esirgendiğindeyse zamanla kaybolur. Paylaşılan sevgi, hem bireyin hem de toplumun ruhunu zenginleştirir.

Bencillik ise bu döngüyü bozar. Sadece kendi çıkarını düşünerek başkalarının hakkını çiğnemeyi kendi hakkı gören her tutum, sevgiyi köreltir. Bu nedenle, erdemsiz akıl ile sorumsuz bencillik, sevginin yayılmasını engeller. Bu engeli aşmanın yolu, “**ne alabilirim?**” yerine “**ne verebilirim?**” anlayışıyla hareket etmekten geçer.

Bu erdemle hareket eden insan, sadece kendi menfaatini düşünmez; aynı zamanda karşı tarafa da hizmet ruhuyla katkı sunar. Bu yaklaşım, hem bireyin hem de toplumun huzur ve mutluluğunu arttırarak hayatı anlamlı kılar. Bunun yolu da, kendini keşfetmekten ve kendini bilmekten geçer.

Çünkü kendini bilmeyen ve nefsine boyun eğen insan, çoğunlukla alma yanlısıdır ve bunu doğal bir hak olarak görür. **Buna karşılık, nefsini kontrol altına alabilen ve kendini tanıyabilen insan, üstünlüğü, kendini üstün görmekte değil, tevazuda görür.** Böyle bir insan, iç dünyasında öz sevginin, öz değer ve öz şefkatin anlamını keşfettiği için en azından aldığı kadar vermeye eğilimlidir. Bu insan için vermek yahut vericilik, hizmet anlamına gelir. Evrensel düzeyde insani gelişimin temeli de hizmet, paylaşım, yardımlaşma ve dayanışma değerlerine bağlı(lık) değil mi?

Rahmetin Anlamı

Dilbilimsel açıdan “**rahmet**” kavramı, Süryanice ܪܡܝ *rhem* kelimesinden türemiştir. Bu kelimenin tekil hali ܪܡܝ *rahmo*, rahim anlamına gelirken çoğul hali ܪܡܝܐ *rahme*, sevgiyle bağışlama, merhamet etme ve dost olma anlamlarına sahiptir. Süryanice bağlamında rahmet, sadece bir “**acıma**” hissi değildir; içinde bağışlamayı, empatiyi ve sevgi eylemini de barındırır.

Şefkat ise “**başkasının iyiliği ve yararı için çabalama**” anlamını taşır. Bu nedenle, öz şefkati barındırmayan sevgi, büyümeye ve gelişime hizmet edemez. Şefkat, sevginin rehberi; rahmet ise onun yolculuğunda bir kılavuzdur.

Ancak hayatı zehirleyen sevgisizlik ve bencilliğin yarattığı sorunları aşmak, egoyu iyi yönetmekle mümkündür. Paylaşıldıkça büyüyen sevgi, olgunlaşma yolculuğunda en iyi rehberdir. Sevgiyi ve şefkati bir arada tutabilen insan, hem kendisi hem de çevresi için daha anlamlı bir yaşam inşa edebilir.

Unutmamak gerekir ki, gizli şefkatin yankısı büyük olur. Günün sonunda bizi gerçek anlamda zenginleştiren, bir başkasına karşı gizlice sunduğumuz şefkatin derin etkisi olacaktır. Esas kalıcı fayda budur. Bu yüzden **hayata ne kadar sevgi verirsek, o kadar sevgiyle karşılaşırız. Ne kadar merhametli olursak, o kadar merhametle karşılaşırız!**

Yusuf Beğtaş